

деша отъ бездѣйствиe камъ благородна дѣятелностъ, може да се страхова, че подъ думата та цѣлостъ на Турция се разумѣва привилегията за нейната отъ никого не стѣснена дивостъ, за нейното необузданно и животинско сладострастие. Азъ мисля, че колкото разумни и да са тия опасения по принципъ, колкото много основания и да съществуватъ за тѣхъ, нѣ има възможностъ да се успокоимъ на основание на наблюдаеми ти фактове. Въ съседната областъ — въ Румуния — нии имаме свидѣтелство почти рѣшително. Въ продължението на двадесетъ години, Румуния, като е плашала данъкъ на Портата и като е признавала нейното върховенство, ползвала се е съ пълна автономия, или самоуправление. Тя прѣдставлява съштествена прѣграда за Турция противъ възможността та за чуждо нашествие. Вътрѣ тя е прѣодолѣла значителни затруднения въ нареждане то на отношенията между съсловията. Тя се е въздържала отъ искушение то да земе участие въ сръбската война. Гарантирана отъ Европа, тя не е имала важни причини да се жалова противъ Турция за нарушение то на нейните права, които въ същностъ не малко са били увеличени. Като имаме таквъ примѣръ прѣдъ себе си, нека се надѣваме поне, че нѣма необходимостъ да се нарушава териториялната цѣлостъ на Турция, когато Европа се обърне камъ нея и поиска приложението на мѣрките, които съставляватъ най-малко то (минимумътъ) на това, което изисква дѣло то, т. е. отстранение то на турското управление изъ България, така както изъ Босна и Херцеговина и дори прѣимуществено изъ първата.

Нѣ дори и това най-малко удовлетворение за минѣлото и най-малко обезпечение за бъдѣщите — съзнавамъ съ прискрѣбие — може да се постигне не другоаче, освѣнъ ако обществено то мнѣние на нашата страна по поиска отъ администрацията съ ясенъ и громкий гласъ, така штото всяко съмнѣние да стане невъзможно. За штастие нии опште недавна получихме обяснение за намѣренията на правителството отъ уста та на прѣвий министръ. На 31-й юлий (когато знаехме